

Bogár László: Európa Birodalom?

2012 július 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Európa elmúlt háromezer éves története során, a Római Birodalom nagyjából ezer évét leszámítva, a kontinens soha nem állt egységes birodalom irányítása alatt.

Alapos elemzésre volna szükség annak megértéséhez, hogy – noha Európa területénél lényegesen nagyobb

birodalmak is léteztek akár évezredeken át – földrészünkön ez miért nem volt jellemz?. Vélhet?en hiányzott az a szervez? energia, amely a legmélyebb ontológiai talapzatát adta volna egy ilyen konstrukciónak. Ha pedig ez meg is lett volna, azok a technikák nem voltak elégségesek, amelyek egy ilyen konstrukció „üzemeltetéséhez” lettek volna szükségesek.

A Római Birodalom bukása után ugyan folyamatosan voltak kísérletek, amelyek igyekeztek egy ilyen szervez?dést létrehozni, de tartósan ennek fenntartására senki nem volt képes. A Német-Római Birodalom egy olyan sajátos képz?dmény volt, amely talán a magját jelenthette volna egy ilyen konstrukciónak, de a kontinens egészének az irányítására még fénykorában is alkalmatlannak bizonyult. A nagyhatalmak közötti rivalizálás mindig er?sebbnek bizonyult, mint az egységes birodalomba szervez?dés.

A modernitás korszakában a két riválisnagyhatalom, Németország és Franciaország tett ugyan egy-egy kísérletet az Európa kontinentális része feletti uralom megszerzésére, de mindkét esetben megbuktak. Az is fontos adalék – és bukásuk egyik alapvet? oka éppen ez volt –, hogy a világtengerek feletti angolszász uralom teljesen komolytalanná tett minden olyan Európa Birodalom-építési kísérletet, amely az angolszász világbirodalommal szemben szervez?dött volna meg.

Szögezzük tehát le, hogy 1815 óta, vagyis lassan kétszáz éve, az Európa Birodalom megszületése csak úgy értelmezhet?, hogy a kísérlet valójában nem más, mint az angolszász világbirodalom „európai fiókszervezetének” a megteremtésére irányuló tevékenység. Az elmúlt fél évszázad európai integrációja is csupán ezt jelentette. Némi keser? öniróniával azt mondhatnánk, hogy minden, ezzel szembehelyezked? kísérlet hiábavaló er?lködés, viszont minden, az alávetettséget meger?sít? fiókszervezet létrehozása mer?ben felesleges, pontosabban csak felgyorsítaná Európa egyébként is gyorsuló önfelszámolását.

Amíg minderr?l nem lehet nyíltan beszélni, addig csak hamis és félrevezet? nyelven tudjuk elmondani azt a folyamatot, ami láthatólag újfent egy Európa Birodalom megalapozására tett kísérletként értelmezhet?. A

legfontosabb kérdés ugyanis az, hogy mi volna az a szervez?dési elv, amire ez a birodalom épülne. Mert ha csupán ennek a pusztító világer?nek kíván a fiókszervezete lenni – amit szalonképesen nevezzük most atlantizmusnak –, akkor ezzel nem érdemes bajlódni, mert ezzel Európa csak a végfelszámolását gyorsítaná fel. (Persze más a helyzet, ha éppen ez a cél! Akkor csak tessék!) Ha viszont valami, az atlantitól eltér? szervez?dési mód volna a cél – amit a mai helyzetben, és különösen látva Európa uralmi elitjeinek, mentális, morális, spirituális állagát, elég nehéz elképzelni –, akkor ezt legalább meg kellene tudni nevezni. És persze tisztázni kellene azt is, hogy Európa népei ma mennyire lennének képesek azonosulni ezzel a szervez? er?vel.

Egyszóval, nem az itt a kérdés, amire a jelenlegi er?feszítések irányulnak, hogy Európa uralomtechnikailag milyen konstrukciókkal tudná m?ködésének pénzügytechnikai felszínét elegánsabban üzemeltetni, hanem valami egészen más. Európa anyagilag, fizikailag (f?ként népesedési szempontból), lelkileg, erkölcsileg, szellemileg széthullóban van. Amíg a világ többi részének brutális kifosztását innen szervezte a pusztító világer?, addig a kontinens f?bb központjainak közvetlen környezetében viszonylag könny? volt egy olyan „kirakatvilágot” fenntartani, amely azt sugallta, hogy a Nyugat mindenekfelett áll.

De most éppen a „kirakatvilág” üzemeltetéséhez szükséges energiák vannak végzetesen elfogyóban, mert a pusztító világer? nemcsak hogy nem innen szervezi már világuralmát, hanem most már láthatóan a kontinens gazdag központjait is szabad prédának, kifosztható „bels? gyarmatnak” tekinti. Európa uralmi elitjei pedig vállalják

a cinkosságot, mert uralmi pozícióik ideig-óráig tartó meger?södésére számítanak. Ám az onnan megindított, minden eddiginél brutálisabb er?forrás-elszívás is csak igen rövid haladékot ad, és ráadásul az ezért fizetend? ár messze nagyobb annál, mint amit számukra ez a rövid haladék jelent. A legutóbbi európai uniós csúcs csak meger?sítette azt, amit eddig is tudtunk, vagyis hogy Európa uralmi „elitjei” csupán súlytalan bábfigurák, akik elemi szinten képtelenek már minden reflexív viszonyra a valóságos helyzetet illet?en. Azt persze változatlanul nehéz pontosan beazonosítani, hogy a cinizmusuk vagy a tudatlanságuk a domináns, de talán mindegy is már. Európa birodalmi álma egy olyan „test” agóniájának tünete csupán, amely pusztulását önmagának köszönheti.
Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló